

Debreceni Ítéltábla

Pf.I.20.182/2024/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szabó Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Bánkné dr. Szabó Márta ügyvéd) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Kónya Tamás ügyvéd (cím) által képviselt alperes nee (cím) alperessel szemben vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében az Egri Törvényszék 37. sorszám alatt kijavított 12.P.20.024/2023/32. számú ítélete ellen a felperes 36. sorszám alatt előterjesztett és Pf. 3. sorszám alatt pontosított fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, s az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltséget 647 700 (hatszáznegyvenhétezer-hétszáz) forintra felemeli, egyebekben helybenhagyja.

A felperest 14 870 (tizennégyezer-nyolcszázhetven) forint, az alperest pedig 51 810 (ötvenegyezer-nyolcszázötven) forint feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A 2019. augusztus 31-én alapított és a cégjegyzékbe 2019. szeptember 2-án bejegyzett felperes egyedüli tagja és ügyvezetője a társaság 2021. június 17-iki kezdő időponttal elrendelt felszámolásáig az alperes volt. A felperes 2019-ben és 2020-ban nyereséget ért el, de egyáltalán nem fizetett adót annak ellenére, hogy a készpénzállománya 2020. december 31-én már 13 458 870 Ft volt, így az adófizetési kötelezettségének eleget tehetett volna. Mivel azonban ezt elmulasztotta, adóvégrehajtás indult vele szemben, amely nem vezetett eredményre, mert az alperes tagként osztalékot, ügyvezetőként pedig jelentős összegű munkabért vett fel a felperestől, majd a társaság 13 458 870 Ft készpénzállományával a felszámoló felhívása ellenére sem számolt el a felperes felé.

[2] A felperes keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperes a társaság fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felperes vagyona 13 458 870 Ft-tal csökkent.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte, mert nem ismerte el a felelősségét.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a társaság vagyona 13 458 870 Ft-tal csökkent. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 200 000 Ft elsőfokú perköltséget, az államnak pedig 36 000 Ft feljegyzett kereseti illetéket.

[5] A határozatának fellebbezett részét azzal indokolta, hogy a felperes ugyan teljes pernyertes lett, de a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján általa felszámított ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-ának (6) bekezdése alapján mérsékelni kellett, mert az nem állt arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel. Erre tekintettel e munkadíjat „valamennyi körülmény mérlegelése alapján” 200 000 Ft-ban határozta meg, és annak megfizetésére a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte.

[6] A felperes a pontosított fellebbezésében arra kérte az ítéltáblát, hogy emelje fel az alperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 1 033 488 Ft-ra. Arra hivatkozott, hogy a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés szerint 603 770 Ft + áfa munkadíj illeti meg az ügyvédjét, amely arányban áll a megállapítani kért vagyonsökkenés mértékével. Ezen felül tárgyalásonként 30 000 Ft + áfa kiszállási díjra is jogosult, amely hét tárgyalásra 210 000 Ft + áfa összegnek felel meg. Ezt a szabályszerűen felszámított ügyvédi díjat az elsőfokú bíróság érdemi indokolás nélkül mérsékelte, mert nem fejtette ki, hogy melyek azok a körülmények, amelyek erre okot adtak. Ilyen drasztikus mértékű díjcsökkentést ugyanakkor semmi sem indokolt, hiszen az alperes okot adott a perre és mindent megtett, hogy elhúzza eljárást. Mindez jelentős ügyvédi munkát indukált, amellyel arányban áll a felszámított díj.

[7] Az alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

[8] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelem korlátait [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése], olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt [Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései]. Ezért nem érintette az alperes felelősségét megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezését, hanem kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben kifejtett okok miatt jogszabálysértő módon mérsékelte-e a felperest megillető elsőfokú ügyvédi munkadíjat. Ennek eredményeként a fellebbezést részben alaposnak találta.

[9] Az elsőfokú bíróság – a fellebbezési érveléssel egyezően – valóban nem indokolta meg, hogy miért mérsékelte a felperest megillető elsőfokú ügyvédi munkadíjat az általa meghatározott összegre, mert nem fejtette ki, hogy melyek voltak azok a körülmények, amelyek miatt arra következtetett, hogy a felszámított díjazás nem áll arányban az elvégzett munkával. Tévesen jelölte meg a díjcsökkentés jogalapját is, mert a felperes ügyvédi megbízási szerződésben kikötött díjat számított fel, amelyet nem az R. 3. §-ának (6) bekezdése, hanem az R. 2. §-ának (2) bekezdése alapján lehetett mérsékelni akkor, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[10] E jogszabálysértésektől függetlenül az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi díjat csökkenteni kell. Ennek során – a fellebbezési érveléssel szemben – nem volt jelentősége annak, hogy a felperes milyen mértékű vagyonsökkenés megállapítását kérte, mert a vezető tisztségviselői felelősség megállapítása iránti perek a bírói gyakorlat szerint nem meghatározható perértékűek, így a vagyonsökkenés mértékét sem perértékként, sem pedig az ügyvédi díj összegét meghatározó tényezőként nem lehetett figyelembe venni (BDT2011.2476.). A díjmérséklésre az R. 2. §-ának (2) bekezdése alapján kizárólag az adott alapot, hogy a felszámított díj a felperes ügyvédje által kifejtett tevékenységhez képest eltúlzott volt. Ennek oka az, hogy a per során a

felperes jogi képviselője csupán egy közepes tartamú (kilencoldalas) keresetlevelet, egy rövid (háromoldalas) válasziratot és az ugyancsak rövid (egyoldalas) 30. sorszámú beadványt terjesztette elő, így jelentős írásbeli képviseleti munkát nem kellett kifejtenie. Bár valóban részt vett a pernek mind a hét tárgyalásán, ezek egyetlen esetben sem tartottak tovább egy óránál, jellemzően a félórát sem érték el, így nem kellett jelentős szóbeli képviseleti tevékenységet sem végeznie. Erre tekintettel a kifejtett munkával 300 000 Ft díjazás állt arányban, amelyhez hozzá kell számítani a hét tárgyalás után felszámított 30 000 Ft/tárgyalás, azaz 210 000 Ft kiszállási díjat. A felperest tehát 510 000 Ft ügyvédi díj illette meg, amelyre az R. 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján fel kellett számítani az ügyvédi tevékenységet terhelő általános forgalmi adót, így az 647 700 Ft-nak felelt meg.

[11] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltséget 647 700 Ft-ra felemelte, egyebekben pedig helybenhagyta.

[12] A fellebbezés perértéke a vitatott perköltség összegének felelt meg, azaz 833 488 Ft-ot tett ki, amelyhez képest a felperes 77,7%-ban, az alperes pedig 22,3%-ban lett pernyertes. Mivel egyik fél sem számított fel másodfokú perköltséget, ezért ennek viseléséről nem kellett döntenie [Pp. 82. §-ának (3) bekezdése], a feljegyzett fellebbezési illetéket ugyanakkor a felek a pervesztességük arányában kötelesek megfizetni az állam részére [Pp. 83. §-ának (2) bekezdése, 102. §-ának (1) bekezdése].

Debrecen, 2024. szeptember 5.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró